

בעניין:

ניר חפץ, ת.ז. 059580274
ע"י ב"כ עוה"ד רון אביב ואח'
וכן ע"י עוה"ד אילן סופר ו/או אלעד בקר ו/או
ספיר גבאי
ממשרד אילן סופר ושות', עורכי דין
רח' יגאל אלון 94, מגדל אלון 2, תל אביב
טל: 03-9468777; פקס: 03-9468788

התובע

-נגד-

יאיר נתניהו, ת.ז. 305702623
ע"י ב"כ עוה"ד אורי שנהר
ממשרד חדד, רוט, שנהר ושות'
רח' ויצמן 2 (בית אמות), קומה 22, תל אביב
טל: 03-5333313; פקס: 03-5333314

הנתבע

מועד אחרון להגשה: 17.2.2022

הגשה חוזרת (מס' אסמכתא: 10084023)

הודעה מטעם התובע

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 10.2.2022, התובע, מר ניר חפץ, מתכבד בזאת להגיש לבית המשפט הנכבד העתקים קריאים של כל צווי איסור הפרסום הרלבנטיים להליך דנא, כדלקמן:

צו איסור פרסום ופרוטוקול מיום 4.11.2019, מצ"ב כנספח 1 להודעה זו.

החלטה מיום 7.11.2019 המורה על הארכת תוקפו של צו איסור הפרסום, מצ"ב כנספח 2 להודעה זו.

צו איסור הפרסום מיום 17.11.2019, מצ"ב כנספח 3 להודעה זו.

החלטה מיום 22.12.2019 הדוחה ערעור שהוגש על היקף צו איסור הפרסום, מצ"ב כנספח 4 להודעה זו.


אלעד בקר, עו"ד


אילן סופר, עו"ד

אילן סופר ושות'
ב"כ התובע

תוכן עניינים

מס'	שם הנספח	עמ'
1	צו איסור פרסום ופרוטוקול מיום 4.11.2019	4
2	החלטה מיום 7.11.2019 המורה על הארכת תוקפו של צו איסור הפרסום	8
3	צו איסור הפרסום מיום 17.11.2019	11
4	החלטה מיום 22.12.2019 הדוחה ערעור שהוגש על היקף צו איסור הפרסום	19

נספח 1

צו איסור פרסום ופרוטוקול מיום

4.11.2019

עמ' 4

יחידה ארצית
למאבק בפשיעה
הכלכלית
טל: 08-9545300
פקס: 08-9545574

שמור



י אלי"כ

בבית המשפט השלום בתל אביב

המבקשת: מדינת ישראל/משטרת ישראל - באמצעות יאלי"כ/להב 433
על ידי סני"צ יורם נעמן, רפ"ק ניר שורץ (במעמד צד אחד)

החלטה בדבר צו איסור פרסום במעמד צד אחד

בהתאם לסעיף 70 (ז) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד - 1984.

1. בתאריך 4.11.19 הופיע במניי סני"צ יורם נעמן, רפ"ק ניר שורץ

ל פרסום תמונות של בית המשפט השלום

בית המשפט השלום
תל אביב - יפו (577)

04-11-2019

העתקה נכונה

מזכיר ביניים

אביים ברקאי, שופט
בית משפט השלום
תל-אביב

אני מורה על צו איסור פרסום:

כל פרט מתוכן עדותה של שמואלה שמסרה בחקירתה במשטרה מיום 18.10.19, עצם העובדה שנמסרה עדות זאת, וכן עצם קיומו של הצו האמור וכן כל פרט היכול לזהותה.

3. תוקפו של הצו יעמוד, כל עוד לא בוטל או שהוצא תחתיו צו חדש.

4. במידה ועילת איסור הפרסום תפוג, יכול הממונה על החקירה או הגוף האמון על צווי איסור פרסום במשטרת ישראל להחליט על סיום הצו ללא צורך בפנייה נוספת לביהמ"ש.

5. החליט הממונה על החקירה על סיום הצו, אין בהחלטה זו כדי להסיר כל פרסום אחר האסור על פי דין.

6. ניתן בזאת אישור למשטרה להפיץ את עובדת קיומו של הצו לאמצעי התקשורת, במידת הצורך.

אביים ברקאי, שופט
בית משפט השלום
תל-אביב

חתימת השופט/ת

אביים ברקאי, שופט
בית משפט השלום
תל-אביב

חותמת בית המשפט

יחידת להב 433, רח' לב פסח 1, אזור תעשייה צפוני לוד (פארק אופק) | מיקוד 7129316 | www.POLICE.GOV.IL

משטרת ישראל



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

04 נובמבר 2019

פ"ר 19-11-7948 משטרת יאל"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית נ'.

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

משטרת יאל"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית
תחנת משטרה 119

המבקשת

נציגי המבקשת:

סני'צ יורם נאמן ורפ"ק ניר שוורץ

פרוטוקול

נציגי המבקשת:

חוזר על הבקשה. מדובר בבקשה להוצאת צו איסור פרסום. מפנה לכך שאי מתן צו איסור הפרסום עלול לשמש כדי ללחוץ, לאיים, או לפגוע בעד המדינה. בנוסף, אי מתן הצו – עלול לפגוע בצנעת הפרט ועלול לפגוע בעדה נוספת בפרטיותה או בשמה הטוב. מפנה להודעה מ-21.2.18 – מוגשת ומסומנת אב/1. אני עותר לכך שיינתן צו איסור פרסום במעמד צד אחד, לשאלת ביהמ"ש, ככל שיתנהל דיון במעמד שני הצדדים, הדבר אמור לחשוף עדה זו ולגרום לפגיעה שאנו מנסים למנוע. לשאלת ביהמ"ש – אנו עומדים על כך שיינתן צו איסור פרסום קבוע מהנסיבות שפירטתי.

החלטה

1. לאחר עיון בנימוקי הבקשה, שמיעת טיעוני נציגי המבקשת ועיון בחומר שהוצג לפניי (סומן אב/1), הרי יש מקום להוציא צו איסור פרסום מידי, לפחות בשלב זה שוכנעתי כי קיים חשש כבד, כי הפרסום המידי יפגע, לפחות עלול לפגוע וללחוץ ולאיים על עד המדינה.

זאת ועוד, אין להקל ראש בפגיעה האפשרית בעדה. פגיעה אשר לפחות בשלב זה, יש למנוע אותה. במילים אחרות, עם הגשת הבקשה יש ליתן צו איסור פרסום, על איזון בין הצורך להגנה על עד המדינה וכן על העדה, לבין השאלה האם יש להתיר פרסום – איזון זה יושג לפחות בשלב זה, בדרך של הגבלת צו איסור הפרסום למספר ימים.

צו איסור הפרסום מוצא בין היתר מכוח סעיף 70 לחוק בתי המשפט, ובתוכו סעיף ס"ק ד, לפיו ביהמ"ש רשאי לאסור פרסום ככל שזה עלול לפגוע בפרטיות של אדם. בנוסף, הצו ניתן גם בשל הזכות החוקתית של הגנה על הפרטיות. לצד כל אלה, ניתן כמובן הצו על מנת למנוע כאמור פגיעה או אף חשש לפגיעה או לחץ על עד המדינה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

04 נובמבר 2019

פ"ר 7948-11-19 משטרת יאל"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית נ' .

- 1 2. שוכנעתי שיש מקום לנהל את הדיון ולתת החלטה במעמד צד אחד. קיום הדיון במעמד
- 2 הצדדים יסכל בפועל את המטרה שבבסיס הבקשה לאיסור הפרסום. דיון במעמד שני
- 3 הצדדים ממילא עלול להוביל לפרסום.
- 4
- 5 3. לצורך האיזון האמור לעיל, מורה על איסור פרסום כאמור בבקשה, וזאת עד ליום
- 6 7.11.19 בשעה 11:00.
- 7
- 8 המבקשת תדאג לתיוק פרוטוקול הדיון וההחלטה בתיק החקירה.
- 9 המזכירות תוודא הגדרת הפרוטוקול כ"חסוי".
- 10 החלטה זו מהווה חלק בלתי נפרד מהצו החתום על ידי המצורף לה.
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15 ניתנה והודעה היום ו' חשוון תש"פ, 04/11/2019 במעמד הנוכחים.
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21

אביים ברקאי, שופט

נספח 2

**החלטה מיום 7.11.2019 המורה על
הארכת תוקפו של צו איסור הפרסום**

עמ' 8



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 נובמבר 2019

פ"ר 19-11-7948 משטרת יאל"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית נ' (אסור בפרסום)

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

המבקשת: משטרת יאל"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית תחנת משטרה 119

נגד

המשיבים: . (אסור בפרסום) . ת.ז.

נוכחים:

נציג המבקשת – סני'ע ועו"ד צחי בן חמו

פרוטוקול

נציג המבקשת, לאחר שהוזהר כדיון:

מציג לבית המשפט חומר מהתיק (סומך עמ'1). כמו כן מגיש לבית המשפט את תיק החקירה בכללותו.

מציג את הצו הקודם וכן את תגובת המדינה לבקשה להסרת הצו כפי שהוגשה על ידי עמותת לביא. מאחר והצו יפוג היום בשעה 11:00, אבקש להאריך את התנאים כפי שנקבעו על ידי כבי השופט ברקאי.

המדובר בבקשה להרחבה וחארכת תוקף של הצו. במידה וייקבע דיון באי כוחם של עד המדינה ושל חנה מבקשים להצטרף לחליך.

ככל האפשר נבקש להקדים את הדיון עוד היום.

החלטה

לפניי בקשה להסרת צו איסור פרסום, מחד ומאידך, בקשה להארכת תוקפו ואף הרחבתו.

לצורך הכרעה בבקשות, נדרש קיום דיון במעמד שני הצדדים.

על יסוד החלטתו של כבי השופט אביים ברקאי ועל מנת לשמר נפקות מעשית לדיון, אני מאריך תוקף צו איסור הפרסום עד לדיון ועד להחלטה אחרת.

מפאת עומס ביומנו של בית המשפט היום, ייקבע הדיון ליום 10.11.2019. שעה 14:30.

לדיון יזומנו נציגי המבקשת, המשיבים כולם וכן עמותת לביא.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 נובמבר 2019

פ"ר 19-11-7948 משטרת יא"ב-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית נ' (אסור בפרסום)

1 במקביל למתן החלטה זו, נודע כי הוגשה בקשה לביטול צו איסור הפרסום על ידי מר אריאל
 2 פורמנובסקי. תוגש תגובה של המשיבים לבקשה ובמידה ואמצא לכונן לקבוע מועד דיון, הוא יהיה
 3 באותו מועד.
 4 לפיכך אני נעתר לבקשה וחותם על הצו המצורף.
 5 המבקשת תדאג לתיוק פרוטוקול הדיון והחלטה בתיק תחקירה.
 6 המזכירות תוודא הגדרת הפרוטוקול כ"חסוי".
 7 החלטת זו מהווה חלק בלתי נפרד מהצו החתום על ידי והמצורף לה.
 8
 9
 10 ניתנה והודעה היום ט' חשוון תש"פ, 07/11/2019 במעמד הנוכחים.
 11

עלא מסארווה, שופט

12

נספח 3

צו איסור הפרסום מיום 17.11.2019

עמ' 11

1
1



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

פ"ד 7948-11-19 משטרת יאלי"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור בפרסום)

החלטה	17/11/2019
תיק	7948-11-19
שם עלאא מסארוזה	
החלטתי זו תיכנס לתוקף ביום 20.11.19 שעה 12:00 (על מנת לאפשר ערר עליה). עד אז תוקף האז המורחב בוטקף.	

לפני כבוד השופט עלאא מסארוזה

המבקשים:

1. עיתון ישראל היום בע"מ ✓
2. עקיבא ביגמן ✓
3. עיתון הארץ - נטעאל בנדל ✓
4. אריאל מודמובסקי ✓
5. עמותת "לביא" ✓
6. גלובוס פבלישר- חן מענית ✓

נגד

המשיבים:

1. משטרת יאלי"כ-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית
2. ניר חפץ
3. פלוגית (אסור בפרסום)
4. היועץ המשפטי לממשלה

החלטה

לפני בקשה להארכת תוקף צו איסור פרסום ואף הרחבתו, ומנגד הקשן: לכטלו או לצמצמו. המדובר בצו שניתן ביום 4.11.19, במעמד צד אחד, לבקשת היחידה וזווקרת, כתיק המכונה "פרשת 4000". ענינו של הצו באיסור פרסום פרטים מהחקירה, הנוגעים לזהותה של התשיבה 3 או כל פרט שעלול לזהותנו, כמו גם תוכן עדותנו, עצם העובדה שמטווח עדות וכן עצם קיומו של הצו.

בית המשפט החליט לזוגליל את משך הצו לזוקופה קצרה המיווח, ולמעשה מדובר בצו ארעי. בהמשך, התבקשתי כאמור להאריך תוקפו של הצו (ואף להווייבה) ומנגד להטלו או לצמצמו.

התחלוקת בין הצדדים

1. המיוקשות, משטרת ישראל, טוענת שהצו התבקש וניתן כדין ובסמכות; הוא חיווי לשום שמירה על פרטיות המשיבים 2-3; והוא מאוזן גבוהה בין הפגיעה וחוזיאית במשיבים לבין האינטרס הציבורי בחשיפת הפרטים החסיונו ונזנת הצו.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

פ"ר 19-11-7948 משטרת יאל"כ-היחידה למאבק במשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור במרסום)

2. יש לתבחר כי קיימת טענה לפיה עצם חקירתה של המשיבה 3, המקורבת למשיב 2 (להלן: עד המדינה), נועדה להפעיל לחץ על עד המדינה שהיה בגדר חשוד רגיל באותה עת, ולהביאו לכדי שיתוף פעולה עם המשטרה.
3. לשיטת המבקשת, בית המשפט -ולא הציבור- הוא שיכריע בשאלת האם הופעלו על המשיב 2 (מור ניר חפץ, להלן: המשיב 2 או עד המדינה) לחצים בלתי הוגנים או אמצעים פסולים.
4. עוד נטען על ידי המבקשת כי טענות החשודים בפרשה הועלו במסגרת השימוע שהתקיים בפני היועץ המשפטי לממשלה, ועל היועץ להכריע בהן. על כן אין זה ראוי או יעיל כי יוחשפו פרטים חלקיים שבלאו הכי אינם יכולים לאפשר "ביקורת ציבורית אמיתית בשאלה אם ננקטו מהלכים פסולים בחקירתו (המשיב 2)".
5. המשיב 2 הצטרף לנטען על ידי המבקשת והוסיף מספר טענות וביניהן כי הוא נתון תחת מתקפה קשה, כי הפרסום נועד לפגוע בו, להרתיעו, וכי על המשטרה ורשויות המדינה האחרות (לרבות בית המשפט) להעניק לו הגנה על פרטיותו, זו אשר נפגעה באופן קשה מהפרסומים שהפרזו את הצו עד כה.
6. המשיבה 3 הצטרפה לעמדת המדינה והדגישה כי היא עדה בלתי מעורבת שנקלעה שלא בטובתה לחקירה בה עלו פרטים אישיים שלה, שאין, ולא צריך, שלציבור יהיה כל עניין ממשי בהם. יש לתבחר כי המדובר בעדה שנחקרה בעניין אגבי לחקירה, בעדות פתוחה, ולא כחשודה.
7. המשיבים בבקשתם העלו על נס את חופש העיתונות, חופש הביטוי, חשיבות הביקורת הציבורית על פעולות המשטרה וזכות הציבור לדעת פרטים רלוונטיים לטענה בדבר הפעלת לחץ פסול על חשודים ונחקרים במטרה להביאם לכדי שיתוף פעולה בחקירה.
8. חלק מהמשיבים טענו כי חמניע להגשת הבקשה לאיסור פרסום הוא הסתרת מהלכים שעלולים להביך את היחידה החוקרת, במסגרת השיתוף הציבורי הער המתקיים לגבי הפרשה.
9. ברקע הדברים טענה כי צו האיסור חופר ברגל גסה על ידי גורמים שונים, בין בארץ ובין בחו"ל, וכי חסוסים ברחו את האחרונה כך שאין עוד טעם בהארכת הצו.
10. התקיים בפניי דיון, במהלכו שמעתי את הצדדים ואף דברים שהמשיב 2 ביקש לשאת בדלתיים סגורות. החלטתי בסופו של דבר לנקוט בגישת ביניים ולהורות על צמצום צו איסור הפרסום.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

פ"ר 19-11-7948 משטרת יאלי"ב-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור במרסום)

ז"ע

11. לא מצאתי להתעכב על סוגיית מקור הסמכות לצו מושא הדין. בין אם מדובר בצו לפי סעיף 70(ד) (מרסום בקשר לזיוני בית המשפט לצורך הגנה על עד במבט צופה מני עתיד) ובין אם לפי סעיף 70(ה) (פרטים שקשורים לחשוד) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, הרי שמדובר בצו שניתן כדין ובסמכות.
12. עוד אוסף כי קיים מקור סמכות עצמאי שהצדדים לא התייחסו אליו ואני מפנה בעניין זה כי מדע מכיר בסמכותו של בית המשפט להוצאת צווי איסור פרסום לשם הגנה על חייו, שלמות גופו או פרטיותו של אדם, אף בהעדר הליך משפטי המתנהל ברקע. מקור הסמכות הוא בחובה המוטלת על המדינה, ובכלל זה הרשות השופטת, לכבד את הזכויות החוקתיות של הפרט. הצורך בתגנה על זכויות הפרט מקים סמכות לבית המשפט מכוח חובתו לכבד ואף להגן על הזכויות החוקתיות של הפרט. כיבוד הזכויות החוקתיות יכול להתבטא במתן סעד לצד נפגע, בכוח או בפועל, האוסר על הפגיעה בזכויותיו או על המשך הפגיעה בהן. הפגיעה בזכויות היסוד של הפרט יכולה להיגרם על ידי אזרחים אחרים ולא רק ממעשי הרשות השלטונית. מאותם נימוקים, הסעד יכול להינתן גם לבקשת המדינה ובלבד שתכליתו להגן על הזכויות החוקתיות של הנפגע הפרטנציאלי, והכל מתוך הרציונל לפיו זכות חוקתית ללא הגנה כלשהי היא זכות חסרת משמעות או ממשות. ראו לעניין זה: ע"א 9185/03 טננבוים נגד הוצאת עיתון הארץ בע"מ, פ"ד (1) 359 ורע"א 6146/15 פלוני נגד גיר חסון- עיתון "הארץ" ואח', בג"ץ 2759/12 אל"מ ארז ויגר נ' מבקר המדינה.
13. לגוף העניין, מדובר בחקירה שהתיימה למעשה, ואף התקיים הליך שימוע בטרם החליטה על העמדה לדין. השלב המאוחר בו מצויה החקירה משליך על עוצמת השיקול בדבר איסור הפרסום לשם מניעת פגיעה בחקירה.
14. המדובר בפרשה הזוכה לעניין ציבור מיוחד ומקבלת מיסוי תקשורתו מסיבני, גם בתקשורת הממוסדת וגם ברשתות החברתיות.
15. באופן ממקד, חלק מעדי המפתח בפרשה הם חשודים שהפכו לעדי מדינה, במהלך חקירתם. עניין גיוס עדי מדינה בתיק נמצא אף הוא במקד הדין הציבורי.
16. אין להתעלם מהעובדה שטרם הוחלט אם להגיש כתב אישום בתיק ולכן יש לקחת בחשבון את הנוק הכלתי הפיך שיגרם למעורבים ובפרט למשיבים בתיק, אם לא יוגש כתב אישום.
17. הטענה לפיה נעשה שימוש במקורבים לחשוד על דרך הקירנתם והפגשתם עמו במהלכם החקירה, במטרה להחליש את רוחו על מנת להביאו לכדי שיתוף פעולה בחקירתו, היא טענה הראויה לליבון וזיון ציבורי. לטענה זו היבטים מוסריים ומשפטיים במישור העקרוני, אך היא עשויה להשליך גם על שאלת מהימנות העדויות, ועל הטענה לפיה היחידה החוקרת הפעילה אמצעים פסולים בדרכה להשגת המטרה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

פ"ר 19-11-7948 משטרת יאל"ג-היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור בפרסום)

18. עיינתי בחומר שהוגש לעיוני בנוגע למהלכי החקירה ובקשר לעצם תקירתה של המשיבה 3, נטען בפניי כי אין כל קשר בין תקירת המשיבה 3 לבין החלטתו של המשיב 2 לכרות עם המדינה הסכם. לפני העיון בחומר, ואף לאחריו, הגעתי למסקנה כי אינני נדרש לקבוע ממצאים כלשהם בעניין זה. בין אם מדובר במהלך לגיטימי ובין אם מדובר באמצעי לחץ פסול, בין אם האמצעי השפיע על המשיב 2 ובין לאו, השאלה שבפניי היא שאלה שונה בתכלית. השאלה היא האם להותיר את צו איסור הפרסום אם לאו, והאם נכון "לשחרר" פיסות מדע נוספות על מנת "לחשיר" את הדין הציבורי, כדי שהוא יתקיים על בסיס מידע רחב, ככל האפשר.

19. סוגיית המתת שבין סמכותה, זכותה וחובתה של המשטרה לחתור לחקר האמת ולחשוף עבירות כדי להביא עבריינים לדין כמטרה ראויה וחשובה, לבין האיסור על פגיעה בזכויות יסוד של הפרט, בבחינת המטרה הראויה איננה מקדשת כל אמצעי, היא סוגיה שאין למעט בחשיבותה. סוגיה זו ראויה לליבון ולדין ציבורי. העובדה שהדין הציבורי מתקיים לפני החלטה להעמיד לדין, וטרם החלו הליכים משפטיים בתיק העיקרי (אם יוגש כתב אישום), אכן מעוררת קשיים במישורים שונים, כגון: שאלת סיווג החומרים כחומרי תקירה, שאלת הפצת חומרי התקירה, השפעה על עדים, זיהום עדויות, טוהר החליף המשפטי העתידי ועוד.

20. על אף האמור, הדין הציבורי הוא בלתי נמנע, לגיטימי ואף חיוני במשטר דמוקרטי. על מנת לקיים דיון ציבור מושכל, יש להרחיב את בסיס המידע העומד לרשות הציבור, במגבלות הדין ובמגבלות הפגיעה בזכויות הפרט, ובפרט בצדדים שלישיים בלתי מעורבים.

21. מושא צו איסור הפרסום, מתייחס אומנם לדברים שעלולים לפגוע בפרטיות המשיבים 2 ו-3 ואולם מדובר בזכות הציבור לדעת כיצד התנהלה היחידה החוקרת ותאם פעלה במגבלות החוק והדין. זכות הציבור לדעת אינה מתייחסת לדיעות בדבר אורחות חינו של החשוד אלא בדבר אורחותיה של היחידה החוקרת והתנהלותה אל מול החשוד. בהקשר זה אין מדובר במקרה רגיל בו נבחנת הפגיעה בפרטיותו של החשוד אל מול זכות הציבור לדעת על מעלליו במישור הפלילי, אלא במקרה בו הנתונים שקשורים בצגעת הפרט אינם קשורים כלל לתקירה, אך הם עדיין רלוונטיים ואף הכרחיים (ואילו ברמת הכותרת) לדין הציבורי המתקיים בנושא השימוש בנתונים אלו כמנוף ללחץ על החשוד.

על חשיבות הניקורת הציבורית ראו דבריה של כבוד הנשיאת (בדימוס) די ביניש בבג"ץ 258/07 ת"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006 (פורסם בנבו, 6.2.07):

"העיקרון בדבר מומביות הדין מבוסס גם על זכות הציבור לדעת וכן על חובת הגילוי החלה על רשות ציבורית. זכותו של הציבור לקבל מידע על אופן פעולתו של רשויות ציבוריות, מאפשרת ביקורת ציבורית על הרשויות. ביקורת שהיא מאבני היסוד של המשטר הדמוקרטי".



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

פ"ד 19-11-19 7948-11 משטרת יאלי"כ-היתדה למאבק בפשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור בפרסום)

22. דומה שלא תיתכן מחלוקת כי מידת החגנה על פרטיותה של המשיבה 3 צריכה להיות מלאה. כידוע הזכות לפרטיות היא זכות יסוד חוקתית המעוגנת בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. מדובר בעדה שנקלעה שלא בטובתה לחקירה, אשר, למצער בדיעבד, גילתה שאין לה קשר אליה. אין עניין ציבורי ממשי (להבדיל, מרכילות), בהותה. למעשה זכותה ופרטיה אינם רלוונטיים כל עיקר.

23. ניתן לראות כי הרלוונטיות היחידה לחלקה של המשיבה 3 בחקירה הוא עצם חקירתה ועצם הטענה כי הדבר נעשה כדי לקדם לחץ על המשיב 2 שהיה אותה שעה בגדר תשד. אין להתעלם מכך שדרגת הקרבה בין המשיב 2 למשיבה 3 הוא נתון רלוונטי לדיון הציבורי שכן היא משליכה על עוצמת אמצעי החץ. בהקשר זה, די אם יצומצם צו איסור הפרסום לכך שבחקירתה של המשיבה 3 הוא נשאלה שאלות חודרניות לגבי טיב חקירה ומחנות מערכת היחסים בינה לבין המשיב 2. מלבד זאת, אין לשיטתי אינטרס ציבורי בחשיפת פרטים נוספים. בעניין זה אעיר כי זוהי אף עמדתם של חלק מנציגי כלי התקשורת עצמם (עיתון גלובס, ערוץ כאן 11).

24. באשר לזכויותיו של המשיב 2, כעד מדינה, על פגיעות מעמדו והצורך בהגנה עליו ועל החליף המשפטי הענייני, אם יוגש כתב אישום, אומר כי אכן ביטול צו איסור הפרסום כליל, כך להתרשמותי, עלול לחסב למשיב 2 פגיעה קשה בפרטיותו, ועוד בעניינים שאינם קשורים לחקירה. עם זאת, ולנוכח האינטרס הציבורי בפרסום ולנוכח הסוגיות העקרוניות שהתיק מעורר, יש לחתור לצו מצומצם בגבולות גרעין וליבת זכות המשיב 2 לפרטיות.

25. אינני מתעלם מטענת המשיב 2 ומחאפשרות שמדובר "בקמפיין" מצד בעלי עניין שנועד לפגוע בו כדי "לשבור אותי" עוד לפני שהוזמן להעיד. גם אם לא כל המניעים של הצדדים השונים בדיון הציבורי הם תמי לב או תמימים, אין הדבר פוסל את החיוניות בקיום דיון ציבורי לגוף העניין.

26. נטען על ידי המדינה כי ביטול הצו או צמצומו עלולים לגרום להגברת הלחצים והאיומים על עד המדינה ואף לפגיעה ביכולתה של המדינה לגייס עדי מדינה בעתיד.

ואכן, בהחלטת השופט גינבראן בע"פ 2117/12 סלוני נ' הוצאת עיתון הארץ [פורסם בנבו, 23.9.12]:

"יש לשמור על האינטרס הציבורי, לפיו מעורבים בפשע יחסו "להחליף צד" ולהפוך למשתפי פעולה עם המשטרה בחשיפת עבריינים ועבירות ביוזעם כי הם ובני משפחותיהם יהיו חשופים לעיני הציבור בשמם האמיתיים, בתמונותיהם ובכל פרטיהם וכי מעבר לחשש לפגיעה פיזית בגופם תיפגע קרוב לוודאי גם שגרת חייהם, כמו למשל קושי במציאת עבודה, במציאת דירה, רתיעה של שכנים ומכרים מקשר עמם וכיוצא בזה".



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ר 7948-11-19 משטרת יאלי"כ- היחידה למאבק במשיעה הכלכלית ואח' נ'. (אסור בפרסום)

27. מאידך, במסגרת הדיון בעוצמת השיקול בדבר תהגנה על פרטיותו של המשיב 2, אין להתעלם מהעובדה שמדובר בחשוד אשר כרת הסכם עם המדינה. משמעות הדברים היא שניתנו במסגרת ההסכם למשיב 2 טובות הנאה, ועל אף ההגנה לח הוא ראוי, אל לנו להתעלם מהיותו חשוד בתיק, ואף בעל מעמד מיוחד, מבחינת מערך הזכויות ותאיזונים. לענין הגדרת המשיב 2 כחשוד ראוי תגובתו של בא כוחו של המשיב 2 בתיק זה.
28. בעניין זה יש לציין כי המדובר בחומר חקירה, שיש שלהגנת שיועבר להגנה אם וכאשר יוגש כתב אישום. כמו כן, אין לשכוח כי מדובר בפעולת חקירה יזומה ויש לצאת מתוך הנחה שעצם החקירה ופעולת החקירה של הפגשת המשיב 2 במשיבה 3 נעשה לאחר מחשבה ותכנון. מכאן שעל המשטרה יהיה ליטול אחריות על חלקה ותרומתה להיווצרות הפעולה שבמוקד המחלוקת.
29. אין עוד לשכוח כי טרם הוגש כתב אישום בתיק וכי הצווים הם צווי ביניים שתוקפם עד למועד הגשת כתב אישום (אם יוגש), כך שמדובר בסעד זמני למעשה. אם יוגש כתב אישום, שמורה לסגוריהם של החשודים וכותם להעלות טענותיהם בהקשר זה בבית המשפט.
30. הצעת המדינה לדחות את הדיון הציבורי לאחר שהדברים ייבחנו בשלב הביקורת השיפוטית אם וכאשר יוגש כתב אישום, ממעיטה ערך בחשיבות האונטרס הציבורי בפומביות, בפרסום, ובזכות הציבור לדעת.
- על הפגיעה בחשיבות אינטרס זה עמדה השופטת פרוקציה בבג"ץ 258/07 ח"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבידוק הממשלתית לבידוק אירועי המערכה בלבנון 2006 [פורסם בגבו, 6.2.07]:
- "רק חשש ממשי לפגיעה באינטרס ציבורי בעל חשיבות מיוחדת לצדיק גריעה מן הפומביות ומחובת הגילוי, ותתיר שמיעת דיונים בדלתיים סגורות או איסור פרסום חומר נדו"חות..."
31. כיום, אין להתעלם עוד מהתמורות האדירות בתחום התקשורת והמדיה החברתית בעידן הנוכחי. לאור התפתחויות אלו, גישות שהיו מקובלות בעבר, הפכו, במרוצת השנים, למעט מיושנות ואנכרוניסטיות.
32. ולא בשולי הדברים, אעיר כי לא ייחסתי משקל משמעותי לטיעון "הסוסים ברחו או חוברחו מן האורווה", למי פרסומים רבים הפרו את צו איסור הפרסום כך שאין בו עוד טעם. מדובר בשיקול הכרוך בבעייתיות מובנית, מעין הנצחה או השלמה עם המציאות של פגיעה בשלטון החוק. בנוסף, וכפי שציין זאת המשיב 2, עדיין קיים הבדל משמעותי בין פרסומים שלא כדין לבין דיון ציבורי המתקיים על בסיס פרסום בגבולות צר מצומצם.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ך 19-11-7948 משטרת יאל"ג-היחידה למאבק במשיעה הכלכלית ואח' נ' (אסור בפרסום)

בבש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' אלמונית [פורסם בכנו, 13.3.19] פסק כבוד השופט יצחק עמית כי:

"שמותיהן של המשיבות התפרסמו זה מכבר ברשתות החברתיות, ומכאן הטיעון או הדימוי של אורוות ריקה שהסוסיים נמלטו ממנה זה מכבר. זאת ועוד. פרסומים מוקדמים ומחתרתיים מעין אלה יוצרים מטבע הדברים חרושת של שמועות וגוזמאות, ובהיבט זה הפרסום יועיל לנקות שמו של נקיים ונקיות להן נגרם נזק עקב אי-פרסום שמן של המשיבות. מנגד, ברי כי מבחינת המשיבות, לא דומה פרסום במדיה התקשורתית הממוסדת, כפרסום ברשתות החברתיות. לכך יש להוסיף, כי מתן משקל לשיקול זה, עלול לתמרץ בעתיד הפרת של צווי איסור פרסום."

33. בשולי הדברים, אציין כי לא מצאתי להתייחס לסוגיית מעמדם בהליך של המבקשים 4 ו-5 באשר הדיון וההחלטה היו נדרשים גם בלעדיהם.

34. לאור כל המקבץ לעיל לאחר ששקללתי את השיקולים השונים, הגעתי לכלל מסקנה שיש לאמץ גישת ביניים בין עמדת המבקשים לבין עמדת חלק מהמשיבים ובכך מצאתי לאמץ עמדת חלק מכלי התקשורת; לפיה צו איסור הפרסום שניתן ביום 4.11.19 יישאר על כנו, למעט בסייגים הבאים:

- א. אין עוד איסור פרסום על עצם מתן הצו.
- ב. ניתן לפרסם כי המשיבה 3 נחקרה בתיק זה ביום 21.2.19 ומסרה גרסתה, בעדות פתוחה, והשיבה לשאלות חודרניות ביחס לטיב הקרבה ומהות מערכת היחסים בינה לבין המשיב 2.
- ג. חל איסור מוחלט על כל פרט שעלול לזהות את המשיבה 3 או על כל פרט שנוגע לטיב ומהות הקרבה בין המשיב 2 למשיבה 3.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשי"פ, 17 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

עלאא נוסארזוה, שופט

נספח 4

**החלטה מיום 22.12.2019 הדוחה
ערעור שהוגש על היקף צו איסור
הפרסום**

עמ' 19



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 66975-11-19 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

1

לפני כבוד השופט מרדכי לוי

אריאל פורמנובסקי

המערער

נגד

1. משטרת ישראל – יאל"כ להב 433

המשיבים

2. ניר חפץ

ע"י בא כוחו עו"ד אילן סופר

3. פלונית (שמה אסור לפרסום)

4. היועץ המשפטי לממשלה

5. עיתון ישראל היום בע"מ

6. עקיבא ביגמן

7. הוצאת עיתון הארץ בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד תמר גליק

8. נטע בנדל

ע"י ב"כ עו"ד תמר גליק

9. עמותת "לביא"

ע"י ב"כ עו"ד יצחק בם

2

החלטה

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופט ע' מסארווה) מיום 17.11.19 (להלן גם בקיצור: "ההחלטה"), שבה נדון צו איסור הפרסום שהוצא בעניין חקירתו של עד המדינה מר ניר חפץ, בכל הנוגע למשיבה 3, ששמה ופרטיה אסורים לפרסום. זאת, במסגרת החקירה שהתנהלה נגד ראש הממשלה מר בנימין נתניהו בגין התיק המכונה "תיק 4000".
- 2.
3. במסגרת ההחלטה הורה כב' השופט מסארווה, מצד אחד, על צמצום ניכר של הצו הארעי הגורף שהוצא בשעתו על ידי כב' השופט ברקאי במעמד צד אחד לבקשת הרשות החוקרת, תוך התרת פרסום עצם דבר החקירה וגם העובדה כי המשיבה 3 נשאלה על ידי חוקרי המשטרה שאלות חודרניות; ומצד שני, כב' השופט מסארווה הותיר על כנו



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 את האיסור על פרסום שמה וזהותה של המשיבה 3 ואסר לפרסם את השאלות
2 התודרניות שנשאלה.
3
- 4 2. בהודעת הערעור מבקש המערער לבטל את צווי איסור הפרסום בנדון ואת החלטת בית
5 משפט קמא "ולאפשר למערער לחקור את השוטרים בהתאם לבקשה שהוגשה לבית
6 משפט קמא, וכמו כן, להורות למשטרה לפרסם את כול פרטי החקירה", לרבות "שמה
7 ותמונתה" של המשיבה 3 ואף "השאלות החודרניות עצמן" שנשאלה על ידי החוקרים,
8 "כך שהציבור יוכל להתרשם מהשחיתות המשטרתית ויתקיים דיון ציבורי בעניין,
9 ועקרונות פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת יקרמו עור וגידים גם במקרה זה", כלשון
10 המערער.
11
- 12 3. תחילה אעמוד להלן על השתלשלות ההליכים הרלוונטית לענייננו.
13
- 14 ביום 4.11.19 ניתן על ידי כב' השופט א' ברקאי מבית משפט השלום בתל אביב צו ארעי,
15 במעמד צד אחד, לבקשת היחידה המשטרתית החוקרת, במסגרת התיק המכונה "תיק
16 4000", ובו הוטל איסור פרסום (רחב וגורף מדי לטעמי, כפי שיצוין להלן) של פרטים
17 מהחקירה, לא רק בנוגע לזהותה של המשיבה 3 ולתוכן עדותה, אלא אף בנוגע לעצם
18 העובדה שמסרה עדות וכן לעצם קיומו של הצו.
19
- 20 לאחר מתן הצו הארעי הנ"ל על ידי כב' השופט ברקאי, התבקש בית משפט קמא על ידי
21 היחידה החוקרת להאריך את תוקף הצו ואף להרחיבו; ומנגד, הוגשה על ידי מספר כלי
22 תקשורת, וביניהם עיתון "ישראל היום" (המשיב 5), עיתון "גלובס" ועיתון "הארץ"
23 (המשיב 7), וכן על ידי המערער ועל ידי מבקשים נוספים וביניהם עיתונאים ועמותה
24 אחת, בקשה לביטול צו איסור הפרסום.
25
- 26 ביום 10.11.19 התקיים בפני כב' השופט מסארווה דיון בבקשות, במעמד הצדדים.
27
- 28 ביום 17.11.19 ניתנה החלטת כב' השופט מסארווה, נושא הערעור, שלא במעמד
29 הצדדים.



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 66975-11-19 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 בו ביום, ב-17.11.19 (בשעות הערב) נשלחה ההחלטה לצדדים, לרבות אל המבקש, על
2 ידי מזכירות בית משפט קמא.
3
- 4 ביום 27.11.19 (בשעות הערב) הגיש המערער את הודעת הערעור שלפניי, שבה הוזכר
5 (יותר מפעם) שמה של המשיבה 3, למרות ששמה ופרטיה אסורים לפרסום, וכן הוזכרו
6 (בפסקה 14 להודעת הערעור) גם שמותיהם של עורכת דין ושל שופט בית משפט שלום
7 שאף שמותיהם אסורים לפרסום במסגרת פרשה אחרת, כפי שיצוין גם בסיפא של
8 החלטתי זו.
9
- 10 ביום 16.12.19 הועבר הערעור לטיפול, על פי החלטת סגן הנשיא, כב' השופט ג' נויטל.
11
- 12 4. לאחר שבחנתי את תוכן הודעת הערעור על נספחיה, לרבות החלטת כב' השופט
13 מסארווה נושא הערעור, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות על הסף, אף מבלי
14 להידרש לתגובת המשיבים ומבלי צורך לקיים דיון בערעור. זאת, מטעמים אחדים
15 שיפורטו להלן, ובמיוחד בשים לב למשקלם המצטבר.
16
17
- 18 5. ראשית, המערער נוקט בהודעת הערעור בלשון בוטה ופוגענית, בהשמצות ובסגנון
19 פרובוקטיבי ומשתלח. זאת, לא רק כלפי המשיבה 3, כלפי שני עיתונאים הנזכרים
20 בשמותיהם (בפסקה 2 בהודעת הערעור) והמכונים "כתבי החצר של הפרקליטות", אלא
21 גם ובעיקר כלפי ציבור השופטים ובמיוחד כלפי שופט בית המשפט העליון כב' השופט
22 עמית, תוך ייחוס מניעים זרים לשופטים בכלל ולכב' השופט עמית בפרט; כך, למשל,
23 בפסקאות 2, 8 ו-27 ובמיוחד בפסקאות 10, 16 ו-34 להודעת הערעור: "10. בשנים
24 האחרונות כמעט ונעלמו כל השופטים העצמאיים ונותרו רק שופטים שאינם עצמאיים
25 המשמשים כלי שרת של המשטרה והפרקליטות... כל השופטים בכל המדינה (למעט
26 בודדים) ובעיקר בבית המשפט העליון הפכו עצמם חותמות גומי של המשטרה
27 והפרקליטות"; "16... מהטעם הפשוט שכב' השופט עמית מעולם לא דגל בערכים של
28 דמוקרטיה, זכויות אזרח, חופש הביטוי, או חופש הביקורת של עובדי ציבור"; "34.
29 דבריו של כב' השופט עמית מדיפים ריח רע של סטליניזם, ואין בהם אף שמץ של רוח
30 דמוקרטית... הדיעה הרווחת בציבור היא שיכולתו של כב' השופט עמית לעטוף



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 רעיונות סטליניסטים טוטליטריים במלל הספוג ניחוח כאילו דמוקרטי פשוט לא
2 תיאמן".
- 3
- 4 כפי שנקבע בפסיקה, די בטעם הנ"ל כדי לדחות את הערעור על הסף.
5 ראו למשל והשוו בש"א 4945/18 שוקר נ' אינספקט בע"מ (27.6.2018): "למותר לציין
6 כי הבקשה כתובה בסגנון מתלהם ... כמו כן, המערער מפגין חוסר כבוד כלפי רשמת בית
7 המשפט... לו בשל דברים אלו לבדם יש מקום לדחות את הערעור".
8 כמו כן, ראו והשוו ע"א 7393/17 חלפון נ' שמן משאבי גז ושמן בע"מ (15.11.2017)
9 (להלן: "עניין חלפון"), בפסקה 5: "...אציין כי לא היה מקום לנקוט בלשון הבוטה
10 והמשתלחת שבה נקט המערער הן בבקשת הפסלות והן בערעור דנא ובבקשות השונות
11 שהוגשו בו. טעם זה די בו על מנת לדחות את הערעור על הסף...".
- 12 כן ראו והשוו האמור בבג"ץ 668/14 ואן קול נ' מדינת ישראל (14.8.2014) (להלן: "בג"ץ
13 ואן קולי"), כי בית המשפט "לא יזקק להליכים שיגיש העותר אשר ינוסחו בלשון בלתי
14 ראויה, שיש בה משום השתלחות ..."; ע"פ 6408/19 שם טוב נ' מדינת ישראל
15 (2.10.2019), בפסקה 3; ע"א 10721/06 פלוני נ' פלונית (27.3.2007), בפסקה 4 רישא.
- 16
- 17 6. שנית, וחשוב לא פחות מכך, מעבר ללשון הפוגענית, המשתלחת והבוטה של המערער,
18 הודעת הערעור כוללת טענות חמורות אשר חסרות כל בסיס עובדתי או ראייתי – לרבות
19 בעניינה של המשיבה 3 וכן נגד המשטרה והפרקליטות ובעיקר טענות כוללניות מופרכות
20 נגד בתי המשפט והשופטים ובמיוחד נגד כב' השופט עמית – כאמור תוך ייחוס מניעים
21 זרים גם לשופטים בכלל ולכב' השופט עמית בפרט – וזאת בהסתמך על השערות (כגון
22 "לא מן הנמנע") ועל סברות (כגון "כנראה", או "תוך כוונה עתידית") שאין להן כל
23 אחיזה במציאות ושאינן להן כל תשתית ראייתית ממשית. כך, למשל, בפסקאות 2-5, 8,
24 10, 16, 17, 27, 34 להודעת הערעור – תוך הסתמכות סתמית, כלשונו של המערער,
25 כביכול על "הודיה בתפירת תיק" מצד השוטרים, על "השחיתות המשטרתית", על
26 "מזימות נכלוליות" מצד השוטרים, על "השקפת עולמו הידועה של כבוד השופט
27 עמית" או על "הדיעה הרווחת בציבור" על כב' השופט עמית.
- 28
- 29 כפי שנקבע בפסיקה, די גם בכך על מנת לדחות את הערעור על הסף.



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 ראו למשל, עניין חלפון, בפסקה 5 סיפא: "... המערער מעלה טענות חמורות על 'תפירת
2 מכרז פיקטיבי' על ידי בית המשפט ומינוי 'מקורבים' על ידי שופטי המחלקה
3 הכלכלית ממניעים זרים... טענות חמורות אלו הועלו ללא בסיס כלשהו ואין בהן
4 ממש".
- 5 כמו כן, ראו בג"ץ 7545/19 שם טוב נ' משטרת ישראל (13.11.2019), בפסקה 5: "דין
6 העתירה להידחות על הסף אף מבלי להידרש לתגובת המשיבים... לא הוצגה כל
7 תשתית, בוודאי לא תשתית מבוססת, לטענה בדבר 'סיכול' התלונה מאחורי
8 הקלעים...".
- 9 כן ראו והשוו: בג"ץ 2718/18 פלוני נ' פלוני (29.5.2018), בפסקה 7: "... העתירה
10 מנוסחת באופן כוללני, מבלי שהונחה כל תשתית עובדתית התומכת בטענות הקשות
11 כלפי המשיבים וגם מסיבה זו יש לדחות את העתירה על הסף...".
- 12
- 13 עם זאת, למען הסר ספק מובהר בזה כי אין כל מניעה למתוח ביקורת על החלטה
14 שיפוטית זו או אחרת ואף לנקוט לשון חריפה ותקיפה, ובלבד שמדובר בביקורת
15 עניינית ומבוססת ובלשון מכובדת, שאינה בוטה ומשתלחת; בעוד שהדברים שכתב
16 המערער בהודעת הערעור אינם בגדר ביקורת עניינית, אלא הם מהווים למעשה
17 הכפשה בוטה, משתלחת ופוגענית, אשר נעדרת כל בסיס וחסרת כל שחר, בין היתר
18 כלפי עיתונאים אחדים, כלפי המשטרה והפרקליטות ואף כלפי ציבור השופטים בכלל
19 ובמיוחד כלפי כב' השופט עמית בפרט.
- 20
- 21 7. שלישית, דין הערעור להידחות על הסף בגין העדר מעמד למערער, במיוחד לנוכח
22 מניעיו הפסולים כפי שאבהיר להלן.
- 23
- 24 אמנם, בית משפט קמא היה ער לשאלת מעמדו של המערער; אולם, הוא לא מצא
25 להתייחס לסוגיה זו במסגרת ההחלטה, ונימק זאת בכך ש"..." הדיון וההחלטה היו
26 נדרשים גם בלעדיהם" (פסקה 33 להחלטה). זאת, בשים לב למעמדם של רוב הצדדים
27 לדיון וביניהם עיתון "ישראל היום", עיתון "הארץ" ועיתון "גלובס".
- 28
- 29 אלא שרק המערער מצא לנכון להגיש ערעור על ההחלטה, ולכן כיום עולה במלוא
30 חריפותה שאלת מעמדו של המערער.



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

1
2 סעיף 70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט")
3 קובע כי "א) ציווה בית המשפט על איסור פרסום ..., רשאי מי שמעוניין בביטול
4 האיסור, לרבות כלי תקשורת, להגיש לבית המשפט שנתן את הצו בקשה לביטולו...".
5 מדובר בתיקון מס' 69 לחוק בתי המשפט, משנת תשע"ב-2012.
6
7 אכן, מלשון סעיף 70 לחוק בתי המשפט עולה בבירור כי לא רק כלי תקשורת רשאים
8 לפנות לבית המשפט בבקשה לבטל צו איסור פרסום.
9
10 עם זאת, אין בפסיקה תשובה לשאלה כיצד יש לפרש את הביטוי "מי שמעוניין בביטול
11 האיסור, לרבות כלי תקשורת", דהיינו – למי יש מעמד לבקש ביטול איסור פרסום,
12 בנוסף כמובן לכלי תקשורת, האמנם לכל אדם שמעוניין בביטול איסור הפרסום, גם אם
13 מניעיו הם אישיים גרידא ואף פסולים, כמניעיו של המערער כפי שאטעים להלן.
14
15 לטעמי, יש לפרש את הביטוי האמור ("מי שמעוניין בביטול האיסור, לרבות כלי
16 תקשורת") גם ובעיקר על רקע התכלית של סעיף 70 לחוק בתי המשפט.
17
18 ברי כי תכלית סעיף 70 לחוק בתי המשפט היא להגן על עקרון פומביות הדיון וכן על
19 זכות הציבור לדעת, שעליהן אעמוד להלן, בפסקאות 13 ו-15 (בהתאמה).
20
21 בשנים לב לתכלית (הכפולה) האמורה של סעיף 70 לחוק בתי המשפט, מן הצד האחד
22 יש לפרש את הביטוי האמור כך שגם אישי ציבור, עיתונאים (שאינם כלי תקשורת)
23 ועמותות ציבוריות (רשומות ומוכרות), רשאים אף הם, אם וכל עוד הם פועלים בשם
24 זכות הציבור לדעת, לפנות לבית המשפט בבקשה לבטל איסור פרסום (בנוסף, כמובן,
25 לכלי תקשורת, וכן לרשות החוקרת, אם הגיעה למסקנה כי אין עוד מקום לאיסור
26 הפרסום שהוטל לבקשתה).
27
28 אולם, מן הצד האחר, הפרשנות התכליתית הראויה של סעיף 70 לחוק בתי המשפט
29 מחייבת לדחות את הפרשנות המילולית הגורפת שבה תומך המערער, שלפיה מותר לכל



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 "מי שמעוניין", ללא קשר למניעיו, דהיינו גם אם הוא אדם פרט (או "מנהל קבוצת
2 פייסבוק"), וגם אם מניעיו אינם כשרים כי אם פסולים, לבקש ביטול איסור פרסום.
3
4 לשון אחרת, סבורני כי אין ליתן מעמד גורף, לעניין סעיף 70 לחוק בתי המשפט, לכל
5 אדם פרטי שאין לו כל זיקה ציבורית (מוכחת) ושאינו יכול לשכנע את בית המשפט,
6 ולא רק לטעון בעלמא, כי הוא פועל בשם הציבור או למען זכות הציבור לדעת; וכך, מקל
7 וחומר, אם ברור כי מניעיו של האדם הפרטי הם אישיים גרידא, ובמיוחד אם מניעיו
8 הם זרים ופסולים – כמו במקרה של המערער שלפניי, כפי שאבהיר להלן.
9
10 במילים אחרות, אין מקום לפרש את הביטוי "מי שמעוניין בביטול האיסור, לרבות כלי
11 תקשורת" בשים לב רק לרישא של הביטוי ("מי שמעוניין"), אלא גם בשים לב לסיפא
12 ("לרבות כלי תקשורת"). ביתר פירוט, הסיפא של הביטוי מלמדת לא רק על כך שגם כלי
13 תקשורת רשאי לבקש את ביטול איסור הפרסום, אלא יש בה גם כדי ללמד על הכלל
14 ולהדגים אותו, דהיינו כי צריך שתהיה לפונה המעוניין להגיש בקשה לביטול איסור
15 פרסום, מטרה לתרום לזכות הציבור לדעת ולעקרון פומביות הדיון, ממניעים ענייניים
16 וציבוריים, גם אם אינו כלי תקשורת ממוסד, כגון עיתונאי או עמותה ציבורית מוכרת,
17 וזאת בהבדל מאדם פרטי שמניעיו הם אישיים, זרים ופסולים, אשר אך טוען בעלמא כי
18 הוא מייצג את הציבור, כמסווה למניעיו האישיים כמו המערער דנן, כפי שיוטעם להלן.
19
20 8. במקרה דנן, המערער אמנם מתיימר להציג עצמו כמי שמייצג כביכול את הציבור ואת
21 זכות הציבור לדעת והוא סבור שאין הבדל בינו לבין עיתונאי, וכלשונו (למשל בעמ' 4, 9,
22 16 ו-17 לפרוטוקול של הדיון בבית משפט קמא): "אני כאן בשם הציבור... נכון להיום
23 והודעת [צ"ל: פקודת] העיתונות בוטלה. אין הבדל בין אדם רגיל לבין עיתונאי... כל
24 אחד יכול לבקש את [צ"ל: ביטול] צו איסור הפרסום... לעניין המעמד – אני מייצג את
25 הציבור... אין הבדל כיום בין עיתונאי ובין מנהל קבוצת פייסבוק... אני כאן בשל אבדן
26 האמון הציבורי במשטרה שהפכה לכלי לדיכוי העם, מעצרי שווא ותפירת תיקים...".
27
28 אולם, בפועל, מדובר באדם פרטי שאינו עיתונאי כלל, שאינו איש ציבור, שאין לו זיקה
29 ציבורית ושאינו מייצג את הציבור כלל ועיקר.
30



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 לא זו אף זו, מתברר כי המערער אינו פועל בשם זכות הציבור לדעת, כפי שהוא טוען,
2 וכי מניעיו של המערער הם אישיים, פסולים, זרים ונקמניים כלפי רשויות החוק וכלפי
3 מערכת המשפט, כפי שהעיד על עצמו, בין היתר גם, בבקשה לביטול צו איסור
4 הפרסום, שהגיש לבית משפט קמא, שבה הוא ציין, בהתייחסו לעצמו, כי "...7. המבקש
5 הוא אב בעל כורחו, קורבן של מערכת בתי המשפט למשפחה, אשר מתעללת בו מזה
6 שש 6 שנים, במהלכן הוא אף נותק מבנו הקטין ע"י שופטת פמיניסטית רדיקלית (כב'
7 הש'), והכל בגלל שאימו של הקטין עובדת כמזכירת מדור פלילי בבית המשפט
8 העליון בירושלים....8. כמו המבקש, בכל שנה כעשרות אלפי גברים עוברים השפלה,
9 ניתוק מהילדים, תלונות שווא, מאסרי שווא....9. עקב כך, התגייס המבקש למאבק
10 מתאה פוליטית בשחיתות שיפוטית, ובשחיתות הפושה במשטרה ובפרקליטות והוא
11 גם מנהל קבוצת פייסבוק בה הוא מבקש לפרסם את האמת....".
- 12 כמו כן, ראו הדברים שכתב המערער בהודעת ערעור קודמת שהגיש לבית משפט זה, גם
13 בתקופה האחרונה, והכוונה היא ל-ע"ח 19-11-31176 פורמנובסקי נ' נוה ואחרים
14 (להלן: "הערעור הקודם"), ושבה ציין כי: "... המערער בעצמו שספג תלונות שווא רבות
15 מאם בנו ... אשר מקבלת סיוע מהנהלת בתי המשפט להרעיל את הרשויות נגדו ..."
16 (בפסקה 11, שם).
- 17 על רקע זה יש לראות, אפוא, הן את בקשת המערער, בבית משפט קמא ובמסגרת
18 הערעור דנן, לאפשר לו "לחקור את השוטרים", הן את הדברים שמסר המערער בדיון
19 בבית משפט קמא (בעמ' 17 לפרוטוקול) כי "...אני כאן בשל אבדן האמון הציבורי
20 במשטרה שהפכה לכלי לדיכוי העם, מעצרי שווא ותפירת תיקים...." והן את הדברים
21 שכתב המערער בהודעת הערעור דנן, בפסקה 24, ובמיוחד בסיפא של הציטוט דלהלן
22 מדברי המערער ("בדיוק כפי שאשה מתלוננת על בעלה ומבקשת צו הטרדה
23 מאימת...."), דהיינו כי "טעה בית המשפט קמא בכך שלא התיר למערער לחקור את
24 השוטרים. דיון מסוג איסור פרסום ... מחייב חקירת מבקשי הצו בדיוק כפי שאשה
25 מתלוננת על בעלה ומבקשת צו הטרדה מאימת ..." (ההדגשות הן במקור).
26
- 27 9. זאת ועוד, מתברר כי מדובר בעותר/מערער סדרתי, המנצל לרעה את זכות הפנייה
28 לערכאות, כאמור מתוך מניעים אישיים, זרים, פסולים ואף נקמניים כלפי רשויות
29 החוק וכלפי מערכת בתי המשפט, כדי להשתלח ולהתנגח במשטרה, בפרקליטות
30 ובבתי המשפט, ללא כל מעמד ציבורי לגיטימי, תוך התערבות בהליכים לא לו ותוך



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

1 בזבזו זמן שיפוטי יקר, על חשבון הזמן השיפוטי שמן הראוי שיוקדש להליכים
2 בעניינם של מתדיינים אחרים, כגון נאשמים הכופרים במיוחד להם בכתב האישום או
3 חשודים ונאשמים הנתונים במעצר ומבקשים להשתחרר הימנו.
4
5 בפועל, זה הערעור השני שהגיש המערער לבית משפט זה בחודשיים האחרונים שדינו
6 להידחות על הסף, כאמור בהחלטה זו ובהחלטתי בערעור הקודם, שנדחה אף הוא על
7 הסף על ידי ביום 28.11.19, מטעמים דומים לדחיית הערעור דנן ומטעמים נוספים
8 וביניהם עקרון סופיות הדיון, בשים לב להחלטת כב' השופט עמית בפרשה נושא
9 הערעור הקודם בבש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ נ' שופטת אלמונית ואח'
10 (13.3.2019) (להלן גם: "בש"פ הארץ" או "החלטת כב' השופט עמית").
11
12 יתרה מזו, מתברר מחיפוש קצר בפסיקה, באמצעות מאגרי המידע הגלויים, כי נוסף
13 על שני הערעורים שהגיש לבית משפט זה בחודשיים האחרונים, דהיינו הערעור דנן
14 והערעור הקודם, המערער הגיש בתקופה האחרונה גם עתירות, קובלנה פלילית
15 ובקשות נוספות, לא רק לבית משפט זה ולא רק לבית משפט השלום בתל אביב (שעל
16 החלטותיו הגיש את הערעורים לבית משפט זה), אלא גם לבתי משפט נוספים, לרבות
17 עתירות לבית המשפט הגבוה לצדק נגד שרת המשפטים דאז חברת הכנסת איילת שקד,
18 נגד הנשיאה בדימוס של בית המשפט העליון כב' השופטת מ' נאור, נגד מנהלי בתי
19 המשפט ועוד, שנדחו על הסף (בג"ץ 300/19 פורמנובסקי נ' איילת שקד שרת
20 המשפטים ואחרים (22.1.2019); בג"ץ 3454/19 פורמנובסקי נ' איילת שקד שרת
21 המשפטים ואחרים (22.8.2019)), וכן קובלנה פלילית לבית משפט השלום מחוז מרכז
22 בין היתר נגד מנהל בתי המשפט דאז כב' השופט מיכאל שפיצר (ק"פ 41701-12-18
23 פורמנובסקי נ' יוסים ואח'), שבמסגרתה נדחתה בקשתו לפסול את נשיאת בתי משפט
24 השלום במחוז מרכז כב' השופטת ע' רון, כאמור בהחלטתה מיום 30.1.2019.
25
26 מהמקובץ לעיל עולה אפוא, לפחות לכאורה, כי המערער מחפש כל הזדמנות לפנות
27 לערכאות במטרה להתנגח ולהשתלח ברשויות אכיפת החוק ובבתי המשפט, ממניעים
28 נקמניים פסולים, ללא כל מעמד ציבורי, בטענה שאינה מוצדקת שהוא מייצג כביכול
29 את הציבור ואת זכות הציבור לדעת.
30



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

10. כידוע, זכות הגישה לערכאות אינה מוחלטת ומולה ניצבים, בין היתר, האינטרס למנוע נקיטת הליכים ללא בסיס עובדתי ומשפטי, במיוחד על ידי עותר/מערער סדרתי טרדן, שלגביו אף קיימת לבית המשפט סמכות טבועה להוצאת צו חוסם, מכוח סעיף 75 לחוק בתי המשפט – ראו למשל והשוו: בג"ץ ואן קול, בפסקאות 2 ו-4 להחלטת ההרכב בראשות כב' הנשיא א' גרוניס; ע"א 1091/15 רוזנפלד נ' Dolphin Fund Limited, בפסקאות פ"ה ו-צ"ב לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה א' רובינשטיין (13.7.2016); ת"א 58988-12-16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 5-6 להחלטת כב' הנשיא א' אורנשטיין (20.3.2017); בג"ץ 2718/18 פלוני נ' פלוניס (29.5.2018); רע"ב 8411/16 סלע נ' שירות בתי הסוהר, בפסקה 34 לפסק-דינה של כב' הנשיאה א' חיות (17.7.2018).
11. מאליה עולה, אפוא, השאלה האם יש מקום לשקול להוציא נגד המערער צו חוסם, במיוחד אם ימשיך להטריד את בית המשפט בערעורי סרק, ממניעים נקמניים פסולים, ללא מעמד, תוך בזבוז זמן שיפוטי יקר, וזאת בשים לב למפורט בהחלטה זו וכן בהחלטתי מיום 28.11.19 בערעור הקודם.
12. נוסף על כך, הערעור לא הוגש במועד, תוך פרק הזמן שנקבע בחוק להגשת ערעור בסוגיה זו של איסור הפרסום, כי אם באיחור. בפועל, החלטת בית משפט השלום נושא הערעור ניתנה כאמור ביום 17.11.19 והיא נשלחה למערער בפקסימיליה בו ביום על ידי מזכירות בית משפט קמא (כפי שעולה הן מהשורה העליונה בנספח להודעת הערעור 10.1.19 והן מרישומי מזכירות בית המשפט). בהתאם להוראת סעיף 70ד(א); לחוק בתי המשפט, ניתן להגיש ערעור על החלטה בעניין איסור פרסום תוך שבעה ימים בלבד. ברי כי לא בכדי קבע המחוקק מספר ימים מועט ומצומצם (שבעה ימים) להגשת ערעור בנושא זה, ואין להתיר חריגה מהוראת המחוקק ללא כל הצדקה. למוותר לציין כי המערער לא ביקש, כפי שהיה עליו לבקש, וממילא גם לא קיבל, מבית המשפט היתר להארכת המועד להגשת הערעור, אלא עשה דין לעצמו והגיש את הערעור באיחור, מבלי להסביר מה הם הטעמים המיוחדים שהובילו לאיחור ולמעשה מבלי לנמק כלל מדוע הערעור הוגש באיחור. במקרה דנן, מדובר אמנם באיחור בן שלושה ימים "בלבד", אך בשים לב לכך שניתן היה להגיש את הערעור תוך שבעה ימים בלבד, הערעור הוגש באיחור של כמחצית



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 מהתקופה של שבעת הימים שבה ניתן היה להגיש את הערעור, כאמור ללא כל טעם
2 מיוחד המסביר את האיחור; ומכאן שהוגש בשיהוי ניכר.
3 מתברר, אפוא, כי בפועל, המערער עושה דין לעצמו ומרשה לעצמו לפנות לבית המשפט
4 לא רק ממניעים פסולים ונקמניים, ללא מעמד, אלא גם בשיהוי ניכר.
5 כפי שנקבע בפסיקה, יש באיחור ללא טעם מיוחד ומוצדק כדי להוביל לדחיית הערעור.
6 ראו למשל והשוו: רע"א 2184/12 מיכלוביץ נ' א. אספקה וטרינרית בע"מ, בפסקה 4
7 להחלטת כב' השופט נ' הנדל (29.8.2012): "... ודוק: אף איחור של יום אחד – איחור
8 הוא, אשר דורש קיומו של טעם מיוחד..."; כמו כן ראו והשוו: רע"א 482/13 אליהו
9 חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית, בפסקה 6 סיפא להחלטת כב' השופט צ' זילברטל
10 (23.4.2013); ע"א 5775/17 אינטלקט מ.ר. 2014 בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים,
11 בפסקה 18 לפסק-דינו של כב' השופט נ' סולברג (27.2.2018); ע"פ 8431/18 שם טוב נ'
12 מדינת ישראל (16.12.2018), בפסקה 4.
13 עם זאת, מכיוון שמדובר באיחור בן שלושה ימים בלבד, מעבר לשבעת הימים שבהם
14 ניתן היה להגיש ערעור, מובהר בזה כי אלמלא הטעמים הנוספים דלעיל לדחיית
15 הערעור על הסף, ספק אם היה באיחור זה לבדו כדי להצדיק את דחיית הערעור על
16 הסף.
17
18 13. כאן המקום להוסיף כי אמנם עקרון פומביות הדיון הוא עקרון יסוד ועקרון-על בשיטת
19 המשפט שלנו, המעוגן גם בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט;
20 אולם, גם עקרון זה אינו מוחלט ולעקרון זה יש, כידוע, חריגים; למעשה, הנושא של
21 איסור פרסום, כאמור בסעיף 70 ואילך לחוק בתי המשפט, הוא אחד החריגים
22 הסטטוטוריים לעקרון פומביות הדיון. ראו לעניין זה פסקה 8 להחלטת כב' השופט
23 עמית בבש"פ הארץ; כן ראו למשל והשוו: בשי"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, בפסקה
24 14 (16.12.2012); רע"פ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל, בפסקאות 18-19 לפסק-דינו
25 של כב' השופט נ' הנדל (9.1.2014); בשי"פ 6988/19 פלוני נ' עיתון הארץ, בפסקה 24
26 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (26.11.2019).
27
28 14. בטרם סיום, לנוכח התוכן החריג של הודעת הערעור יש מקום להוסיף הערות אחדות.
29



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

15. אמנם, אין חולק על חשיבותה הרבה של זכות הציבור לדעת (ראו למשל והשוו: ע"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (5.4.2006)).
- עם זאת, יש להבחין בין זכות הציבור לדעת פרטים חשובים ורלוונטיים מבחינה ציבורית, לבין חטטנות או מציצנות לשמן או מתוך מניעים אישיים זרים ופסולים.
- כמו כן, גם זכות הציבור לדעת אינה זכות מוחלטת, ויש לאזן בינה לבין שיקולים וזכויות מתנגשים, וביניהם הזכות לצנעת הפרט וכן הזכות לשם טוב והזכות לכבוד, אשר להן מעמד חוקתי על-חוקי מכוח חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
- אמנם, הצו שהוצא תחילה בשעתו, במעמד צד אחד, על ידי כב' השופט ברקאי היה רחב מדי ובלתי מאוזן; אלא שכאמור היה זה צו ארעי.
- לעומת זאת, החלטת כב' השופט מסארווה, נושא הערעור דנן, היא לא רק מפורטת ומנומקת כדבעי, אלא גם מאוזנת כיאות. היא ניתנה לאחר דיון במעמד הצדדים, והכוונה היא לאותם צדדים בעלי המעמד המוכח, דהיינו כלי התקשורת והעיתונאים שביקשו כדן ובצדק את ביטול איסור הפרסום הגורף. כאמור, כב' השופט מסארווה החליט, מצד אחד, על צמצום ניכר של הצו הארעי הגורף שהוצא בשעתו על ידי כב' השופט ברקאי, תוך התרת פרסום עצם דבר החקירה וגם העובדה כי המשיבה 3 נשאלה על ידי חוקרי המשטרה שאלות חודרניות, ומצד שני תוך הותרת איסור פרסום שמה וזהותה של המשיבה 3 על כנו ותוך איסור פרסום השאלות החודרניות שנשאלה – שגם אותן כאמור מבקש המערער לחשוף, בנוסף לשמה של המשיבה 3 ולתמונתה.
- החשיפה המבוקשת של שמה ותמונתה של המשיבה 3 ושל תוכן השאלות החודרניות שנשאלה – כפי שמבקש המערער – אינה בגדר אינטרס ציבורי הנשען על הזכות הלגיטימית של הציבור לדעת, כי אם פגיעה קשה, בלתי-רלוונטית ומיותרת בצנעת הפרט של המשיבה 3 ובכבוד האדם, ללא כל תועלת ציבורית, והיא אף עולה כדי חטטנות ומציצנות, ממניעים אישיים פסולים – שאין בינן לבין זכות הציבור לדעת ולבין עקרון פומביות הדיון, ולא כלום.



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 ואכן, לא בכדי כל כלי התקשורת והעיתונאים שביקשו את ביטול הצו הארעי (שהוציא
2 בשעתו כב' השופט ברקאי) לא ערערו על החלטתו המאוזנת של כב' השופט מסארווה,
3 אלא רק המערער, אשר מניעיו כאמור הם אישיים, זרים, פסולים ואף נקמניים,
4 כמפורט לעיל.
5
- 6 16. יש לראות בחומרה חלק מהדברים שכתב המערער בהודעת הערעור, אשר יש בהם כדי
7 הכפשה חסרת בסיס הן של המדינה, אשר לטענת המערער (בפסקה 13 להודעת
8 הערעור) היא "מתחזה להיות כאילו דמוקרטיית", והן ובעיקר של רשויות המדינה,
9 וביניהן רשויות אכיפת החוק והרשות השופטת, ובמיוחד הכפשת ציבור השופטים
10 בכלל והשופטים בבית המשפט העליון ובעיקר כב' השופט עמית בפרט, כמפורט לעיל.
11
- 12 17. בפועל, יש לדחות מכל וכל את הטענות של המערער כלפי ציבור השופטים, כאילו
13 "אינם עצמאיים, המשמשים כלי שרת של המשטרה והפרקליטות".
14
- 15 למותר לציין כי אין על השופטים מרות זולת מרות החוק וכן כי השופטים עושים
16 מלאכתם נאמנה, ללא כל משוא פנים, כמתחייב על פי הדין, וזאת בתנאים קשים של
17 עומס כבד המוטל עליהם, הנובע בין היתר מהתדיינויות מיותרות, מערעורי סרק,
18 מבקשות סרק ומעתירות סרק, במיוחד מצד מערערים/עותרים סדרתיים וטרדניים
19 שמניעיהם פסולים, כמו הערעור דנן והערעור הקודם שהגיש המערער אך לפני
20 כחודשיים, אשר גורמים לבזבוז זמן שיפוטי יקר הגם שדינם להידחות על הסף.
21
- 22 עם זאת, ברי כי כל אדם ובכלל זה גם כל שופט יכול לטעות, ולכך מיועדת זכות הערעור;
23 אך יש להבחין היטב בין טענות ענייניות ולגיטימיות שלפיהן הערכאה דלמטה שגתה
24 בהחלטתה נושא הערעור, לבין הכפשות חסרות בסיס והשתלחויות בוטות ופוגעניות
25 בשופטים במסווה של ערעור ענייני כביכול, כמו במקרה דנן.
26
- 27 כמו כן, כפי שהובהר לעיל, אין כל מניעה למתוח ביקורת על החלטה שיפוטית זו או
28 אחרת ובלבד שמדובר בביקורת עניינית ומבוססת ובלשון מכובדת, שאינה בוטה
29 ומשתלחת – בעוד שהדברים שכתב המערער בהודעת הערעור אינם בגדר ביקורת



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 19-11-66975 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

- 1 עניינית, אלא הם מהווים למעשה הכפשה בוטה ופוגענית, אשר נעדרת כל בסיס
2 וחסרת כל שחר.
3
4 ההשמצות וההכפשות חסרות הבסיס של המערער את רשויות החוק ואת ציבור
5 השופטים, ובמיוחד את שופטי בית המשפט העליון בכלל ואת כב' השופט עמית באופן
6 אישי ופוגעני בפרט, כביכול בשם זכות הציבור לדעת, עלולות אף לפגוע או לכרסם
7 באמון הציבור ברשויות המדינה ובבתי המשפט.
8
9 הכפשות והשתלחויות כאלה יכולות אף להגיע כדי עבירה פלילית, או לפחות הן גובלות
10 בעבירה פלילית, כגון של העלבת עובדי ציבור – גם אם אינן מהוות זילות בית המשפט.
11
12 למותר לציין כי אין המערער יכול לעשות דין לעצמו, ושעליו להקפיד למלא אחר
13 הוראות החוק, לרבות בעניין פרק הזמן שבו מותר להגיש ערעור, מקום שיש לו מעמד,
14 וכן להקפיד להימנע מהעלבת עובדי ציבור באשר הם.
15
16 כמו כן, צריך שיהיה ברור לכול, לרבות למערער, כי יש לכבד את פסיקת בתי המשפט
17 ובראש ובראשונה את פסיקת בית המשפט העליון, המהווה על פי הדין הלכה מחייבת,
18 וכי חלילה מלהגיע למצב שבו "לית דין ולית דין" (ויקרא רבה כ"ח, א) ושבו "איש
19 הישר בעיניו יעשה" (שופטים י"ז, א; כ"א, כה).
20
21 18. סוף דבר, הערעור נדחה על הסף, כמובהר לעיל.
22 כמו כן, אני אוסר פרסום תוכן הודעת הערעור – שבה נכללים, בין היתר, שמה של
23 המשיבה 3, מספר פעמים, וכן שמם של עורכת דין ושל שופט בית משפט שלום
24 האסורים אף הם לפרסום במסגרת פרשה אחרת, כמפורט בהחלטתי בערעור הקודם
25 – וזאת כדי למנוע פרסום שמם ופרטיהם המזהים אשר אסורים כאמור לפרסום,
26 בהתאם להחלטות כב' השופט מסארווה ולהחלטת כב' השופט עמית.
27
28 המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים, תוך הפניית תשומת לבם לאיסור הפרסום של
29 תוכן הודעת הערעור דנן, כאמור לעיל.
30



בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ח 66975-11-19 פורמנובסקי נ' משטרת ישראל – יאל"כ להב 433 ואח'

1 כמו כן, המזכירות מתבקשת להעביר החלטה זו, יחד עם החלטתי בערעור הקודם (ע"ח
2 66975-11-19), למנהל בתי המשפט, כב' הנשיא ד"ר י' מרזל, לנשיא בית המשפט,
3 כב' השופט א' אורנשטיין, ולסגן הנשיא, כב' השופט ג' נויטל.

4

5

ניתנה היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

6

מרדכי לוי, שופט

7

8